

21 år senare

Enlig min fru, vilken för det mesta har rätt, hade vi en gemensam bilsemester 1986 – då i en amerikansk van och med alla fyra barnen. Nu, sommaren 2007, i en **Porsche Cayenne** och inga barn. Följ med på en resa genom Europa. TEXT/FOTO: KLAS BOMAN

SEMESTER I VÅR FAMILJ har sällan följt något gängse mönster. Vi har aldrig åkt på charterresa utan ofta löst vår ledighet utan att planera särskilt mycket. Principen har varit ”det löser sig”, vilket det också alltid gjort. 2007 års upplaga av vår semester skulle alltså bli en bilsemester, från Hudiksvall till Mellaneuropa. I grova drag hade vi en plan, men inte mycket mer. Att vi bestämde oss för bilsemester hade fler än ett skäl. Vi ville ha en aktiv semester med både vandring och golf, vilket gjorde packningen rätt omfattande. I garaget stod också det senaste förvärvet på bilfronten – en polarvit Porsche Cayenne -06, en suverän lastslukare. Kombinerar man mycket packning, obestämt mål och underhållande bil så blir resultatet bilsemester.

Med en välfylld Cayenne svänger vi ut från gården i Hudiksvall och börjar vår resa söderut. Farthållaren låses vid någorlunda regelriktig fart och Cayennen fullkomligt äter mil. Det här är den första längre resan i vår Cayenne och vi blir båda uppriktigt överraskade av komfort och ljudnivå. I motorvägsfart samtalar vi nästan i högtidligt dämpad ton.

Första stoppet är Arild, en pärla på Kullahalvön vid Skålderviken. För er som aldrig varit i nordvästra Skåne kan jag berätta att ni har något att se fram emot. Kuststräckan vid Arild utgör ett säreget landskap. Det är en klippkust med klapperstenshällar och raukliknande klippor. Arild har tillsammans med Mölle varit en välkänd badort sedan början av 1900-talet. Arild hade

också en känd konstnärskoloni vid samma tidpunkt, med gästande konstnärer som Gustaf Rydberg, Isaac Grünewald bland många andra. Här finns också Arilds kapell, Skånes enda bevarade fristående kapell från medeltiden.

Den ursprungliga byn begränsas naturligt av hav och berg och har också bevarat stora delar av bebyggelsen från sekelskiftet. Arild är lika med min fru Kerstins uppväxt sommartid och familjen delar idag hennes entusiasm för byn. Vi njuter i några dagar, med vandringar på berget och bad, innan det är dags att lämna släkt och vänner.

VÅRT NÄSTA STOPP ÄR BERLIN. Vägen dit går via Trelleborg och färjan över till Sassnitz. Vädret är fantastiskt och överfarten njuter vi på soldäck efter en helt okej lunch.

Väl i Tyskland kommer vår första utmaning. Vi ska använda PCM, Porsche Communication Management, för att guida oss till Berlin. Med en instruktionsbok tjock som ett uppslagsverk ger vi snabbt upp och övergår till

Hamnen är hjärtat i Arild. I klart väder ser man Hallands Väderö i horisonten.

metoden ”hur svårt kan det vara”. Svaret är enkelt, åtminstone om man enbart vill ha guidning om vägval och ankomsttid. PCM kan leverera i stort sett all data om den sträcka du valt, inklusive intressanta stopp, restauranger och bensinstationer. Allt via den 6,5 stora färgskärmen. Vi valde att ha en kvinnlig röst som PCM-guide. Rösten fick snabbt namnet ”Elsa”.

Utmaning nummer två: Elsa och min fru Kerstin är inte överens om vägval. Kerstin har en otrolig känsla för riktning och nuförtiden tar jag sällan strid om vilket håll som är ”rätt”. Elsa tjar om att vi ska ”make a legal u-turn” för att komma rätt. Kerstin vinner eftersom hon har en analog karta med den senaste vägsträckningen. Är det så här det kommer att bli tänkte jag, en ständig diskussion om vägval? Med facit i hand så skötte sig Elsa mycket exemplariskt under resten av resan. Vi talade en del om för och nackdelar med en navigator under resan mot Berlin, men efter att Elsa på ett mycket elegant sätt visat oss vägen till vårt hotell kapitulerade vi och funderade istället på tidsbesparing och minskad stress tack vare navigatorn.

BERLIN, EN STAD MED MÅNGA ANSIKTEN, krig och elände, muren, en kulturell smältdegel och närmare fyra miljoner människor gör att staden pulserar dygnet runt. Berlin blev vårt andra stopp just på grund av denna mångfald.

Under två dagar vandrar vi bland historiska monument och byggnader som Branderburger Tor, en symbol för Berlin och känd i hela världen. Väster om Branderburger Tor ligger Tiergarten. Med sina 210 hektar är det Berlins största park. Parken var ursprungligen en skog där preussiska adelsmän red eller jagade och det är nästan en överklig känsla att vandra här mitt i mångmiljonstaden.

En rest av Berlinmuren, East Side Gallery, med målningar av olika konstnärer.

"Cayennen har vilat på hotellparkeringen. Under tiden har vi nött skosulor på Berlins gator och det är med lätt ömmande fötter vi sätter oss tillrätta och låter Elsa visa oss vägen ut ur Berlin med nästa mål, Lienz i Österrike, inprogrammerat i **PCM:en.**"

Av Berlinmuren finns idag bara några korta avsnitt kvar. Mest känd är sträckan mellan Warschauer Strasse och Ostbahnhof som bär namnet East Side Gallery och är utsmyckad med målningar av olika konstnärer. Även av kontrollpunkten Checkpoint Charlie finns några detaljer kvar. I Berlin kan man vandra mellan olika tidsepoker på rekordtid och två dagar är knappt mätbart i historien.

CAYENNEN HAR VILAT på hotellparkeringen. Under tiden har vi nött skosulor på Berlins gator och det är med lätt ömmande fötter vi sätter oss tillrätta och låter Elsa visa oss vägen ut ur Berlin med nästa mål, Lienz i Österrike, inprogrammerat i PCM:en. Det är fortfarande med nyhetens behag vi konstaterar hur bekvämt vi åker. Vi har över 80 mil framför oss och det känns inte alls "tungt". München fullkomligt seglar förbi efter 60 mil och vi har bara ett par timmar kvar till Lienz och "Das Parkhotel am Tristachersee" ett wildcard som vi hittat via Internet. Det visar sig inte vara helt enkelt att hitta, inte ens för Elsa, men med hjälp av lokalbefolkningen är vi snart på parkeringen. Hotellet ser mycket inbjudande ut och det blir ännu bättre när vi kommer in. Vi har aldrig någonsin blivit så personligt bemötta som här. Det kändes som om vi var stamgäster redan efter några få minuter.

Tristachersee är en liten skogssjö – avgränsad av en lodrätt bergvägg samt hotellet – med andra ord en naturlig jättepoo. Vi installerar oss i rekordfart för att så snabbt

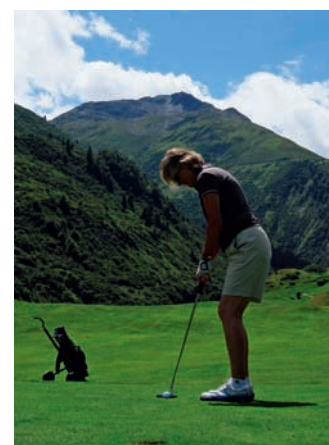
som möjligt få möjlighet att njuta av vattnet och den omgivande naturen.

Nästa dag är vikt för golf på Dolomiten Golf Club, en anläggning med tre olika 18-hålsbanor. Inramningen är helt makalös, banorna är omgivna av berg och skogklädda kullar, eventuellt kan den usla golf som presterades under dagen skyllas på brist på koncentration. Åtminstone jag själv tittade nog mer på omgivningen än på bollen.

Här upplever vi några fenomenala dagar med morgondopp samt mat på toppnivå. Familjen Josef Kreuzer som driver "Das Parkhotel" skämmer bort oss rejält och det är med lite vemod vi tackar för oss och styr kosan mot Italien, och området runt Bolzano. Den italienska gränsen ligger bara några mil bort och hela resan är inte mer än drygt 15 mil. När vi närmar oss den stora pulsådern vid Brenner visar Elsa med hjälp av små ikoner på sin display att motorvägen är helt igenmurad med köer och vägarbeten. Ett snabbt beslut senare svänger vi av på den "gamla vägen" som slingrar sig under motorvägen. Vi hinner bara åka några kilometer innan vi upptäcker att trafiken ovanför står helt still. Under den närmaste halvtimmen glider vi fram i ensamt majestät och kan än en gång tacka Elsa för undsluppen leda.

MÅLET FÖR DAGEN är Hotel Weinegg i Girlan strax väster om Bolzano. Denna gång är det inte Internet som väglett oss utan goda vänner som både tipsat och bokat rum. Vi har en adress, mycket mer vet vi inte. Återigen kan vi tacka Porsche PCM/Elsa för en suverän guidning. Hotellet ligger mitt i en vin- och äppelodling. Det är

inget standardhotell som våra vänner har bokat utan ett gourmetpalats. Efter middagen första kvällen undrar vi om vi kommer att överleva här utan kraftfullt tilltagen motion. Meny: hembakat bröd med persiljesmör, salladsbord, svampbuljong med gorgonzola. Pastasnäckor med tomatås och tonfisk och rågpinne. Tunn biffskiva med parmesankräm, potatisstavar och grillade paprikor. Ost- och fruktbuffé. Till detta avnjöts lokalt producerat vin.

Vi besparar er från ytterligare ett referat från en golfbana på 1100 m höjd. Golfen sitter inte.

Vägen till golfbanan var desto mer underhållande. Via Mendelpasset på 1363 m fick Cayennen bekänna färg. Tiptroniclådan fick inte längre ta hand om växlingen, den sköttes via knapparna på ratten. Lite trevande är det i början, vad är upp och vad är ner? Inlärningen går snabbt, farten ökar och snart kommer det protester från hustrun som undrar om jag tänkt skrämma ihjäl alla medtrafikanter. Nåja lite kul var det i alla fall. Det är fantastiskt hur en så stor bil kan uppträda så graciöst. Sportbilsgener finns i överflöd.

NÄSTA STOPP PÅ VÅR ODYSSEÉ är Untental, en trång dalgång öster om Meran i Südtirol. I dalen finns tre byar och vi stannar mest av en slump i den första, St Walburg. Vårt härbärge för natten, Gasthof Eggwirt, ligger mitt i byn och middagen avnjuts på deras terrass ovanför torget. Vi har osedvanlig tur, samma kväll är det byfest, med långbord och ompa-ompamusik. Vi sitter länge och betraktar skådespelet under oss. När vi så småningom kommer i säng störs vi av ett synnerligen ettrigt ljud. Det upprepar sig gång på gång. Det är några som kör något fram och tillbaka genom byn. Det låter som mopeder, fast ändå inte. Till slut kan jag inte hålla mig utan jag måste upp och titta, jag tror knappt mina ögon. Genom byn far som bålgetingar två trehjuliga Piaggio Ape; en typ av minilastbil som det vimlar av i Italien. ”Mopedruggarna” i byn har alltså inte moppar utan ”lastbilar”. Jag kan inte låta bli att le för mig själv, när jag tänker på hur många de här två lyckats irritera denna sena kväll.

Terrorverktyg från Untental. Ljudeffekt känd, motoreffekt okänd.

En incident föranledde studiebesök på tre tyska Porsche Center.

Dagen därpå hittar vi av en ren slump den ena Piaggion, en orange skapelse som jag inte kan låta bli att föreviga.

Vi vandrar i bergen under två dagar, vilket känns mycket bra. Det är otroligt vackert, nästan sagolikt. Andra dagen glömmar jag kompassen i Cayennen och vänder tillbaka för att hämta den. På väg fram till bilen ser jag en man, nyfiket studerande vår Cayenne. Jag läser upp och hämtar kompassen. Mannen kommer fram till mig och frågar vad det är för bil. Första tanken är att han driver med mig. Men jag inser, när han ropar till sin fru – ”Det är en Porsche!” – att så inte är fallet. Jag blir överöst med frågor och av minen att döma så verkar han mycket intresserad. Kanske något Porsche Center i närheten fick en ny kund på grund av en glömd kompass?

CAYENNE 2006 FAKTA

Permanent 4-hjulsdrift
V6 3,2 l, maxeffekt 250 hk
Tiptronic S-låda med 6 växlar
Längd: 4 782 mm
Bredd: 1 928 mm
Bagagevolym: 540–1 770 l

FRÅN UNTENTAL styr vi mot Lago di Como. Vägen dit går via passo di Stelvio, med 50 kurvor som letar sig allt högre upp i berget för att nå krönet på 2750 m. På resan uppför sällskapar vi med två Lotus Elise, mer underhållande kan det knappast bli. Cayennen har svårt att hänga med de första metrarna efter varje kurva, men innan nästa kurva kommer är försprånget återerövrat.

Vi bor i Lecco som ligger nere i det västra benet av sjön. I förhållande till alla de andra orterna runt sjön är detta den minsta charmiga, det vet vi nu. Lago di Como är den tredje största av sjöarna i norr – men den djupaste, med 410 m. Vi åker runt sjön och njuter av sceneriet. Bergen som kantar sjön reser sig över 2000 m. Det kryllar av turistfällor, men är rätt charmigt ändå. Framförallt blir det aldrig tråkigt – skådespelet pågår runtomkring oss, var än vi stannar.

HEMÅT, med lite vemod packar vi för hemfärd. Vi bestämmer oss för att göra ännu ett golfstopp, Golfplatz Sedrun, en verkligt udda bana där vi spelat tidigare. Banan ligger ca 20 minuter från Andermatt mitt på berget. Här kan man verkligen tala om kreativitet. På en fullständigt ”omöjlig plats” byggde man för tio år sedan en niohålsbana. Några utslag ligger 40–50 meter ovanför fairway, vilket ger en hisnande känsla och en otroligt underhållande bollbana. Till er som någonsin kommer i närheten av Andermatt och spelar golf, missa inte ett besök, det kommer att bli ett minne för livet. Rundan, ungefär som tidigare – usel. Nu gör det emellertid inget, för Sedrun har mer att erbjuda. Mat i världsklass, producerat i en container, är en upplevelse, helt i stil med banan.

Vi fortsätter hemåt. En liten incident tidigare, som kostat ett spräckt backspegelglas, gör att vi beslutar oss för ett besök på Porsche Center i Stuttgart. Om något center har glas på hyllan så måste det väl vara där. Vi kammade noll. Inget glas, men väl en lyckönskning, ”Det finns många center på er väg norrut, mot Sverige”. Lite förvånade och omtumlade fortsätter vi vår jakt på nytt glas. Heilbronn blir nästa stopp. Bom igen, en intresserad servicechef sätter sig och ringer Porsche Center längs vår väg och i Mannheim bli det napp. Både vi och vår Cayenne blir mycket väl omhändertagna. Efter en knapp timme är vi på väg igen med ett nytt glas och en ny kurvlyslampa, den senare byttes utan att vi nämnt att den var defekt. Porsche Service ära återställdes av två mindre center i kombination, tack för det. Resterande 160 mil hem till Hudiksvall går på mindre än ett dygn och utan någon nämnvärd trötthet i kroppen anländer vi hem till gården. En bättre långfärdsbil är svår att hitta.